

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นมีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ เพื่อศึกษาประเภทข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษจำแนกตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพื่อเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ และเพื่อวิเคราะห์สาเหตุหรืออิทธิพลของการออกเสียงผิดในภาษาอังกฤษที่ได้รับจากภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้เรียนชาวไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนลำปางกัลยาณี อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ซึ่งมีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง จำนวน 13 คน ความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลาง จำนวน 14 คน และความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 12 คน โดยใช้ผลการเรียนเฉลี่ยในวิชาภาษาอังกฤษฟังพูด (อ 42203) ประจำปีการศึกษา 2551 เป็นเกณฑ์ดังนี้ ผู้ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ในระดับ 3.5 – 4 เป็นผู้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูง ผู้ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ในระดับ 2 – 3 เป็นผู้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง และผู้ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ในระดับ 0 – 1.5 เป็นผู้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

การวิจัยนี้ใช้เครื่องมือ 2 ชนิดในการเก็บข้อมูลเสียง 4 ประเภท ได้แก่ แบบวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย พยัญชนะควบกล้ำ สระเดี่ยว สระประสม สองเสียง สระประสมสามเสียงและการเน้นเสียงหนักเบา และแบบวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกทำนองเสียง

1. สรุปผลการวิจัย

1. ประเภทข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ผล ดังนี้

1.1 ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวพยางค์ต้น

ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ [ð-], [tʃ-], [v-], [g-], [e-], [dʒ-], [f-], [z-], [r-], [p^h-] และ [t^h-] ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลางผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ [e-], [ð-], [v-], [g-], [tʃ-], [dʒ-], [t^h-], [f-], [p^h-], [r-], [z-], [l-] และ [s-]

ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ [v-], [ə-], [ð-], [g-], [z-], [tʃ-], [dʒ-], [ʃ-], [s-], [p^h-], [t^h-], [r-] และ [l-] และเสียงที่ไม่ปรากฏข้อผิดพลาดเลยทั้งสามกลุ่ม ได้แก่ [b-], [d-], [m-], [n-], [f-], [h-], [j-], [w-]

1.2 ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำพยางค์ต้น

ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ [p^hj-], [t^hj-], [sj-], [mj-], [hj-], [vj-], [dj-], [nj-], [gr-], [k^hj-], [bj-], [fj-], [ər-] (61.54, [ʃr-], [p^hl-], [gl-], [sn-], [p^hr-], [k^hl-], [bl-], [sp-], [t^hr-], [dr-], [st-], [sw-], [sm-], [k^hr-], [br-], [sl-] และ [sk-] ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลางผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ [ər-], [t^hj-], [dj-], [hj-], [vj-], [gr-], [p^hj-], [sj-], [mj-], [k^hj-], [fj-], [nj-], [br-], [bj-], [p^hl-], [k^hr-], [fr-], [t^hr-], [ʃr-], [st-], [sn-], [k^hl-], [gl-], [bl-], [fl-], [sp-], [t^hw-], [k^hw-], [sm-], [p^hr-], [dr-], [sk-], [sw-], [sl-] ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ [ər-], [t^hj-], [dj-], [sj-], [hj-], [vj-], [mj-], [p^hj-], [k^hj-], [fj-], [nj-], [bj-], [k^hr-], [gr-], [p^hl-], [t^hr-], [ʃr-], [t^hw-], [br-], [fr-], [sl-], [sp-], [st-], [sm-], [k^hl-], [bl-], [gl-], [k^hw-], [sw-], [sn-], [fl-], [sk-], [dr-], [p^hr-] และไม่มีเสียงใดเลยที่ไม่ปรากฏข้อผิดพลาด

1.3 ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวพยางค์ท้าย

ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ [-z], [-p^h], [-g], [-v], [-t^h], [-ə], [-dʒ], [-ð], [-b], [-d], [-l], [-ʃ], [-ʒ], [-s] ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลางผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ [-v], [-ð], [-g], [-d], [-p^h], [-dʒ], [-z], [-ə], [-t^h], [-b], [-s], [-tʃ], [-k^h], [-ʒ], [-l], [-ʃ], [-f] ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ [-v], [-ð], [-t^h], [-d], [-p^h], [-dʒ], [-g], [-z], [-ə], [-s], [-ʒ], [-b], [-k^h], [-f], [-l], [-tʃ] และเสียงที่ไม่ปรากฏข้อผิดพลาด ได้แก่ [-m], [-n], [-ŋ]

1.4 ข้อผิดพลาดในการออกเสียงสระเดี่ยว

ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ /ɔ/, /ɒ/, /ʌ/, /ə/ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลางผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ /ə/, /ɔ/, /ʌ/, /ɒ/, /ɜ/, /ʊ/, /æ/ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ /ə/, /ʌ/, /ɔ/, /ɒ/, /ʊ/, /ɜ/, /æ/ และเสียงที่ไม่ปรากฏข้อผิดพลาด ได้แก่ /ɪ/, /i/, /u/, /e/, /a/

1.5 ข้อผิดพลาดในการออกเสียงสระประสมสองเสียง

ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ /eə/, /əʊ/, /ɪə/, /əʊ/ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลางผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ /eə/, /əʊ/, /əʊ/, /ɪə/

ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำผลิตข้อผิดพลาด ดังนี้ /eə/, /əʊ/, /ɔɪ/, /ɪə/ และเสียงที่ไม่ปรากฏข้อผิดพลาด ได้แก่ /aɪ/, /ɔɪ/, /aʊ/, /eɪ/

1.6 ข้อผิดพลาดในการออกเสียงสระประสมสามเสียง

ผู้เรียนทุกกลุ่มผลิตข้อผิดพลาดเหมือนกัน คือ /aʊə/ สูงเป็นอันดับหนึ่ง และ /aɪə/

ผิดรองลงมา

1.7 ข้อผิดพลาดในการเน้นเสียงหนักเบา

ผู้เรียนทุกกลุ่มผลิตข้อผิดพลาดเหมือนกัน คือ การเน้นเสียงหนักที่ท้ายคำ (Final Stress) ผลิตผลเป็นอันดับหนึ่ง การเน้นเสียงหนักที่กลางคำ (Middle Stress) เป็นอันดับที่สอง และการเน้นเสียงหนักที่ต้นคำ (Initial Stress) เป็นอันดับที่สาม

1.8 ข้อผิดพลาดในการออกทำนองเสียง

ผู้เรียนทุกกลุ่มผลิตข้อผิดพลาดเหมือนกัน คือ การขึ้นเสียงสูง (Rising) ผลิตผลเป็นอันดับหนึ่ง และการขึ้นเสียงสูงแล้วลงต่ำ (Rising – Falling) ผิดรองลงมา

2. ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน มีการผลิตข้อผิดพลาดในการออกเสียงต่างกัน คือ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงผลิตข้อผิดพลาดน้อยที่สุดและผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำผลิตข้อผิดพลาดมากที่สุด โดยผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลางจะผลิตข้อผิดพลาดในการออกเสียงมากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง และน้อยกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ

3. มีการแทรกแซงจากภาษาแม่ (ภาษาไทย) และภาษาที่กำลังเรียนรู้ใหม่ (ภาษาญี่ปุ่น) จริง

2. อภิปรายผล

ประเด็นที่ 1 ผลการศึกษาประเภทข้อผิดพลาดในการออกเสียง จำแนกตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ

1.1 จากการวิเคราะห์การออกเสียง 11 ประเภทการออกเสียง ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวพยางค์ต้น (Initial) พยัญชนะควบกล้ำพยางค์ต้น (Cluster) พยัญชนะเดี่ยวพยางค์ท้าย (Final) สระเดี่ยว (Monophthong) สระประสมสองเสียง (Diphthong) สระประสมสามเสียง (Triphthong) การเน้นเสียงหนักที่ต้นคำ (Initial Stress) การเน้นเสียงหนักที่กลางคำ (Middle Stress) การเน้นเสียงหนักที่ท้ายคำ (Final Stress) การขึ้นเสียงสูง (Rising) และ การขึ้นเสียงสูงแล้วลงต่ำ (Rising - Falling) ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด 3 อันดับคือ การออกเสียงสระประสมสามเสียง

(Triphthong) ร้อยละ 93.21 การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำพยางค์ต้น (Cluster) ร้อยละ 54.13 และการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวพยางค์ท้าย (Final) ร้อยละ 50.25

1.2 ข้อผิดพลาดในการออกเสียงของผู้เรียนไทยระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นและมีความสามารถทางภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ทั้งหมดจำนวน 39 คนแล้ว ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนผลิตข้อผิดพลาดในการออกเสียงที่คล้ายกัน และมีแนวโน้มในการผลิตข้อผิดพลาดไปในแนวทางเดียวกัน โดยผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจะผลิตข้อผิดพลาดในการออกเสียงน้อยกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลางและต่ำ แต่การออกเสียงสระเดี่ยว เป็นประเภทการออกเสียงหนึ่งของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลางผลิตข้อผิดพลาดในการออกเสียงสูงที่สุด ถึงร้อยละ 18.12 จากประเด็นนี้จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดความสงสัยว่า อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้การออกเสียงของเด็กกลุ่มนี้ผิดพลาดมากที่สุด จึงได้นำผลการเรียนเฉลี่ยในวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร (ญ 42203) ประจำปีการศึกษา 2551 ออกมาเปรียบเทียบกับผลการเรียนเฉลี่ยในวิชาภาษาอังกฤษฟังพูด (อ 42203) ประจำปีการศึกษา 2551 จึงได้พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลางมีผลการเรียนเฉลี่ยในวิชาภาษาญี่ปุ่นสูงกว่าผู้เรียนในกลุ่มอื่น ๆ และเมื่อดูเปรียบเทียบในปีอื่น ๆ ก่อนหน้านั้นด้วย ก็พบว่าผู้เรียนกลุ่มนี้มีความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นสูงมาตลอด จึงสามารถวิเคราะห์ได้ว่า เนื่องจากผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลางมีความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นสูง จึงทำให้อธิพินทางภาษาญี่ปุ่นที่ได้เรียนมา มีผลต่อภาษาอังกฤษของผู้เรียนค่อนข้างมาก

ลักษณะนี้สอดคล้องกับฉฐวดี สุดเสนาะ (2550: 19) ที่กล่าวไว้ว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้ภาษาที่สอง มีหลายสาเหตุด้วยกัน สาเหตุแรกมาจากการถ่ายโอนทางภาษา ซึ่งเมื่อคนเรามีการเรียนรู้ในภาษาที่หนึ่งและใช้ความรู้ในภาษาที่หนึ่งถ่ายโอนไปยังการใช้ภาษาที่สอง ดังนั้นการใช้ภาษาที่สองของผู้เรียนจึงเกิดข้อผิดพลาด และสาเหตุที่สองมาจาก เมื่อผู้เรียนอยู่ในขั้นตอนกำลังพัฒนาการเรียนรู้ (Developmental Errors) ผู้เรียนยังมีความรู้ในภาษาที่สองไม่สมบูรณ์ อันเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ ผู้เรียนอาจจะจำกฎผิด ใช้กฎเกินจากที่เรียนมา ใช้กฎน้อยไป หรือสาเหตุอื่นๆ ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้เรียนผลิตภาษาที่สองอย่างผิดพลาด ตัวอย่างการออกเสียงผิดเช่น การออกเสียงคำว่า life เป็น [ɹɪf] เนื่องจากในภาษาญี่ปุ่น พยัญชนะ i จะออกเสียงเป็น อิ เมื่อนักเรียนเห็นคำศัพท์ใช้ตัวอักษร i จึงออกเสียง /ɹ/ ออกมาโดยที่ไม่รู้สึกตัว เป็นรูปแบบข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลทางการอ่านภาษาญี่ปุ่น หรือในคำว่า twilight ผู้เรียนก็ออกเสียงเป็น [tʰawilaitʰ] คำว่า piano ก็ออกเสียงเป็น [piano] ซึ่งควรจะออกเสียงเป็น [pʰiænəʊ] แต่ผู้เรียนก็ออกเสียงเหมือนภาษาญี่ปุ่นโดยแยกการออกเสียงเป็นพยางค์สั้น ๆ ตามเสียงสระแต่ละตัว นอกจากนั้นยังมีตัวอย่างคำที่ออกเสียงโดยใช้ลักษณะการออกเสียงของภาษาญี่ปุ่นเข้ามาใช้ในการออกเสียงอีก เช่น

shower ออกเสียงเป็น [ʃowə] โดยการออกเสียง o เป็นเสียง /o/ ตามลักษณะการออกเสียง ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาญี่ปุ่น จึงทำให้ออกเสียงผิดพลาดไป

1.3 การออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ถูกยืมมาใช้ในภาษาไทยนั้น ผู้เรียนมักจะผลิตข้อผิดพลาดค่อนข้างสูง ยกตัวอย่างเช่น เสียง [tʰ] ผู้เรียนออกเสียงเป็น [t] เนื่องจากเสียง [tʰ] และ [t] เป็นเสียงที่มีปรากฏอยู่ในภาษาไทย การออกเสียงคำศัพท์ที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ มักใช้เสียง [t] แทน เช่น คำว่า tent ออกเสียงให้ถูกต้องคือ [tʰentʰ] แต่ผู้เรียนออกเสียงเป็น [tent] คำว่า computer ซึ่งจะได้อ่านว่า [kʰəm'pju:tʰə] แต่ผู้เรียนออกเสียงเป็น [kʰəm'p'hiwtə:] เป็นต้น อย่างไรก็ตามคำศัพท์บางคำที่ถูกยืมมา เช่น คำว่า term ที่ออกเสียง [tʰɜ:rm] ไม่ถูกเปลี่ยนเป็น [tɜ:rm] สาเหตุก็เนื่องมาจากในภาษาไทยมีคำศัพท์ที่ออกเสียงเดียวกันอยู่ ถ้าเปลี่ยนเสียงคำยิมนั้นจะทำให้เข้าใจความหมายผิดไปได้ แต่ลักษณะการเปลี่ยนเสียงเช่นนี้ เป็นลักษณะที่พบเห็นอยู่บ่อยครั้ง นอกจากตัวอย่างข้างต้นแล้วยังมีคำศัพท์อื่น ๆ อีก เช่น paper, pepper, city, tip, printer และ meeting เป็นต้น จึงสามารถสรุปได้ว่า ผู้เรียนได้รับอิทธิพลในการออกเสียงมาจากภาษาไทย เนื่องจากผู้เรียนชาวไทยเกิดความคุ้นชินจากการออกเสียงในภาษาไทยทำให้ออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษผิดพลาดโดยไม่รู้ตัว

1.4 ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำผลิตข้อผิดพลาดในการออกเสียงสูงกว่าผู้เรียนกลุ่มอื่น ๆ โดยความผิดพลาดของผู้เรียนกลุ่มนี้ ส่วนใหญ่เกิดจากการที่ผู้เรียนไม่สามารถอ่านคำศัพท์ หรือนึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ จึงมีการสร้างคำใหม่ด้วยตัวเอง และมีการนำความรู้เก่าที่เคยเรียนมาผสมกับความคุ้นชินของตน ลักษณะเด่นที่พบในผู้เรียนกลุ่มนี้คือ มีการใช้ความรู้ใหม่ที่เพิ่งเรียนไปมาช่วยในการออกเสียงด้วย เช่น คำว่า slow ออกเสียงเป็น [sarə:] และ download ออกเสียงเป็น [dawro:d] เสียง r และ l ในภาษาญี่ปุ่นจะออกเสียงเป็น [r] ทั้งหมด ดังนั้นการฝึกการออกเสียง [r] ในภาษาญี่ปุ่นจึงมีบทบาทในการออกเสียงของภาษาอังกฤษได้ หรือในคำว่า nude ผู้เรียนออกเสียงเป็น [nwude] คำว่า duty ออกเสียงเป็น [duti] เกิดขึ้นเนื่องจากลักษณะการอ่านแยกพยางค์ของภาษาญี่ปุ่นมีอิทธิพลทำให้ผู้เรียนออกเสียงภาษาอังกฤษผิดพลาด เป็นต้น ลักษณะการออกเสียงนี้เป็นการออกเสียงที่ใช้ในภาษาญี่ปุ่นอย่างแพร่หลาย เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการออกเสียงของภาษาญี่ปุ่นและใช้ภาษาญี่ปุ่นมาก ๆ ประกอบกับเมื่อใช้ภาษาอังกฤษน้อยกว่าภาษาญี่ปุ่นในช่วงเวลานั้น ๆ ทำให้การออกเสียงภาษาอังกฤษกลายเป็นการออกเสียงแบบภาษาญี่ปุ่นโดยที่ไม่รู้ตัวได้ ดังเช่นคำกล่าวของ Cook (2003: ออนไลน์) ที่ว่า การใช้ภาษาที่สองมีโอกาสรบกวนภาษาที่หนึ่ง และเมื่อภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีความแตกต่างกันจึงมีความเป็นไปได้ว่าเมื่อภาษาที่หนึ่งถูกใช้น้อยลงก็จะทำให้บุคคลนั้น ๆ หรือกลุ่มคนนั้น ๆ สูญเสียความสามารถในการใช้ภาษาดังกล่าวได้ จึงสามารถอนุมานได้ว่า ภาษาอังกฤษถูกรบกวนโดยภาษาญี่ปุ่นจึงมี

โอกาสที่จะสูญเสียความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้นั่นเอง และเมื่อผู้เรียนเป็นกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ อีกทั้งยังมีความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นอยู่ในเกณฑ์พอใช้ จึงทำให้ภาษาของผู้เรียนกลุ่มนี้ถูกรบกวนจากปัจจัยดังกล่าวได้

1.5 ลักษณะการออกเสียงของแต่ละภาษา ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น มีเอกลักษณ์ที่แตกต่างกันเมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบทางภาษาแล้ว ดังที่Dulay & Burt (1973 : 245-258) ได้กล่าวถึง CAH ไว้ว่า เมื่อภาษาแต่ละภาษาที่มีความแตกต่างกันย่อมจะทำให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้ได้ แต่หากมีหน่วยของภาษาที่เหมือนกันอยู่ ก็จะทำให้การเรียนรู้เป็นไปได้ง่ายขึ้น ซึ่งจากการทำวิจัยนี้ทำให้เห็นชัดเจนว่า ลักษณะของภาษาที่เหมือนกันทำให้การออกเสียงของภาษาอีกภาษาหนึ่งเป็นไปได้ง่ายกว่า แต่เมื่อมีความแตกต่างกันทำให้การออกเสียงของภาษานั้นๆ เกิดอุปสรรค และเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนได้ ดังนั้น ข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นจึงแสดงออกมาในรูปแบบดังกล่าวมาก เมื่อผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงในภาษาใหม่ ก็จะนำภาษาที่ตนเองใช้อยู่หรือมีความถนัดกว่ามาช่วยในการออกเสียง แต่ถ้าเป็นการออกเสียงที่คล้ายกับภาษาที่ตนเองใช้อยู่แล้ว ก็สามารถออกเสียงนั้นได้เลยโดยไม่มีอุปสรรคใดๆ

ประเด็นที่ 2 ผลการเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ

ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกันมีการผลิตข้อผิดพลาดในการออกเสียงต่างกัน คือ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงผลิตข้อผิดพลาดน้อยที่สุดและผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำผลิตข้อผิดพลาดมากที่สุด ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การออกเสียงของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกันจะผลิตข้อผิดพลาดแตกต่างกันและมีความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน

ประเด็นที่ 3 ผลการวิเคราะห์สาเหตุหรืออิทธิพลของการออกเสียงผิดในภาษาอังกฤษที่ได้รับจากภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น

3.1 ในการออกเสียงประเภทต่างๆ ข้อผิดพลาดที่ผลิตออกมากส่วนใหญ่มิสาเหตุเนื่องจากได้รับอิทธิพลของภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น เช่นคำว่า normal ที่ออกเสียงว่า [nɔːmɔl] เป็น [nɔːmɔn] หรือ duty ที่ออกเสียงว่า [dʒuː'ti] เป็น [diwti:] ข้อผิดพลาดข้างต้นที่เกิดขึ้นเป็นผลจากการที่หน่วยเสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษเป็นหน่วยเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นจากเสียงท้าย /l/ จึงออกเสียงเป็น /n/ และจากเสียงควบกล้ำ /dj/ ก็ถูกตัดเหลือเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว /d/ จึงเกิดการผิดพลาดในขั้นตอนการพัฒนาการเรียนรู้ ผู้เรียนได้ใช้หลักการแก้ปัญหาการออกเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาแม่ของตัวเองโดยการสร้างภาษาขึ้น และภาษาที่สร้างขึ้นมานั้นจะยึด

เสียงที่มีในภาษาแม่ของตนมาแทนที่ นอกจากนั้นในบางครั้งก็พบว่ามีการแทรกแซงทางภาษาของภาษาที่สามด้วย เช่น fantastic ที่ออกเสียงว่า [fænt^hæstɪk] เป็น [fant^hastɪk] คำว่า problem ที่ออกเสียงว่า [p^hrɒbləm] เป็น [p^hlobəm] คำว่า blossom ที่ออกเสียงว่า [blɒsəm] เป็น [blɒsom] เป็นต้น จากตัวอย่างคำศัพท์ข้างต้นจะเห็นว่าผู้เรียนได้รับอิทธิพลมาจากการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น โดยเปลี่ยนเสียงสระ /æ/ ในคำว่า fantastic เป็นเสียงสระ /a/ เปลี่ยนเสียงสระ /ɒ/ และสระ /ə/ ในคำว่า problem และ คำว่า blossom เป็นเสียงสระ /o/ และอ่านแยกพยางค์ตามลักษณะการอ่านแบบญี่ปุ่น ดังนั้นจึงสามารถวิเคราะห์ได้ว่าข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นได้รับอิทธิพลจากทั้งภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น

3.2 นอกจากเสียงสระเดี่ยวและเสียงพยัญชนะเดี่ยวที่พบว่าเกิดข้อผิดพลาดในการออกเสียง เช่น ผู้เรียนบางคนออกเสียงคำศัพท์ garage เป็น /ka:la:t/ หรือ job ออกเสียงเป็น /cɒp/ และ rabbit ออกเสียงเป็น /lapbit/ แล้ว เสียงควบกล้ำก็เป็นอีกหน่วยเสียงหนึ่งที่ผู้เรียนมักจะผลิตข้อผิดพลาดมาก สาเหตุหลักเกิดจากหน่วยเสียงนั้นไม่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น ดังเช่นคำศัพท์คำว่า view, musician, pure, tulip, cute, beautiful และ suitcase เป็นต้น เสียงควบกล้ำที่ยกตัวอย่างมาข้างต้นเป็นเสียงที่ผู้เรียนมักจะผลิตข้อผิดพลาดกันมาก ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่จะออกเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยวแทน เช่น view ที่ออกเสียงว่า [vju:] เป็น [wiw] musician ที่ออกเสียงว่า [mju:zɪfən] เป็น [miwsɪfən] หรือ space ที่ออกเสียงว่า [speɪs] เป็น [sape:t] แทนลักษณะการออกเสียงโดยใช้เสียงพยัญชนะเดี่ยวมาแทนที่นี้เป็นการใช้หลักการความเคยชินที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาไทย เนื่องจากผู้เรียนจะแก้ปัญหาการออกเสียงของตนเองโดยใช้เสียงในภาษาแม่แทนเสียงที่ตนไม่สามารถออกได้ชัดเจน เป็นไปตามที่วาทานีย์ สุขพอดิ (2524: 10 - 11) ได้กล่าวไว้ว่าผู้เรียนส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะแก้ไขปัญหในการออกเสียงโดยใช้เสียงในภาษาแม่แทนเสียงที่ตนไม่สามารถออกได้ชัดเจน ดังนั้น การออกเสียงควบกล้ำจึงเป็นปัญหาในการออกเสียงของผู้เรียนภาษาในช่วงกำลังพัฒนาได้

3.3 ในบางครั้งข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนผลิตออกมาก็ไม่สามารถระบุได้แน่ชัดว่าเกิดจากสาเหตุใด เช่น คำศัพท์ ceramic ออกเสียงเป็น [k^hera:mɪk] ตัวพยัญชนะ c ในที่นี้ ออกเสียงเป็น [k^h] ในคำว่า cat แต่ไม่มีปรากฏในภาษาญี่ปุ่น หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง คำศัพท์ crush ออกเสียงเป็น [k^hlu:ʃ] เนื่องจากผู้เรียนอาจจะสร้างองค์ความรู้ว่า สระ u ออกเสียงเป็น /u/ จึงทำให้ออกเสียงผิด โดยที่ตนเองคิดและเข้าใจไปเองว่าถูกต้องแล้วตามที่ Corder (1981: 87 อ้างถึงใน ณัฐวดี สุดแสนะ, 2550: 16 - 17) ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อผู้เรียนผลิตภาษาขึ้นโดยความรู้ในภาษาที่สองยังไม่สมบูรณ์ เนื่องจากผู้เรียนยังอยู่ระหว่างการเรียนรู้ภาษาที่สอง จึงทำให้ภาษาที่ผู้เรียนผลิตมีข้อผิดพลาด เรียกข้อผิดพลาดนี้ว่าข้อผิดพลาดขณะผู้เรียนกำลังพัฒนาความรู้ (Developmental Errors) ซึ่งภาษานี้เป็น

ภาษาที่ผู้เรียนสร้างขึ้นในขณะที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้กฎ กำลังสะสมความรู้ใหม่ของขั้นตอนในแต่ละกระบวนการ กำลังจัดเรียงความรู้ที่ได้เรียนมา เพื่อจะประยุกต์ใช้เมื่อผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องสื่อสารโดยใช้ภาษาที่ตนเองยังมีความรู้ไม่สมบูรณ์จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้น

ข้อผิดพลาดในการออกเสียงสระประสมสามเสียงก็เช่นเดียวกัน คำศัพท์ fire ออกเสียงว่า [faɪə] ก็มักจะอ่านออกเสียงเป็น [fai] คำว่า shower ที่ออกเสียงว่า [ʃaʊə] เป็น [ʃawwɜ:] และบางครั้งก็ออกเสียงเป็น [tʃ'awwɜ:] หรือคำว่า flower ที่ออกเสียงว่า [flaʊə] ก็ออกเสียงเป็น [flawwɜ:] หรือ [fawwɜ:] ลักษณะข้อผิดพลาดนี้ก็มีสาเหตุมาจากผู้เรียนนำเสียงที่ตนคุ้นเคยมาใช้แทนเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ของตนเป็นการผลิตภาษาของผู้เรียนเอง แต่การออกเสียงสระประสมสามเสียงนี้ อาจจะมีข้อผิดพลาดที่เกิดจากการได้รับการสอนมาผิด ๆ ได้ เนื่องจากการสอนภาษาอังกฤษในบางโรงเรียนมีครูที่ยังไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง หรือมีปัญหาในการออกเสียงดังเช่นคำกล่าวของ บุญมี เสริมทรัพย์ (2513: 1 – 3 อ้างถึงใน ชุติศักดิ์ สารผล, 2533: 2) ได้กล่าวไว้ว่า ในการฝึกการออกเสียงของเด็กไทยนั้น ถ้าพิจารณาสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันจะพบว่าผู้เรียนส่วนมากยังไม่สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องเท่าที่ควร ทั้งนี้อาจเกิดจากสาเหตุหลายประการเช่น นักเรียนส่วนใหญ่ฝึกออกเสียงจากครูซึ่งเป็นคนไทย เนื่องจากครูที่สอนยังขาดทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษและไม่สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีในการออกเสียงได้ ด้วยเหตุนี้ การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะเสียงที่ซับซ้อนมาก ๆ อาจเกิดจากการได้รับการสอนที่ไม่ถูกต้องได้เช่นกัน

3.4 ในด้านการเน้นเสียงหนักเบา สาเหตุการผลิตข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในระหว่างการพัฒนาการเรียนรู้ ผู้เรียนได้รับการสอนเรื่องการเน้นเสียงหนักเบามาแล้วแต่ยังไม่สามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง เช่นคำว่า com'puter ก็จะอ่านเป็น compu'ter ทั้ง ๆ ที่การเน้นเสียงหนักที่ถูกต้องจะต้องลงเสียงหนักที่กลางคำ หรือคำว่า 'hamburger ก็จะอ่านเป็น hambur'ger ซึ่งจะต้องลงเสียงหนักที่ต้นคำ จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น จะเห็นว่าลักษณะ การเน้นเสียงหนักเบาที่อาจจะเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ได้เหมือนกัน มยุเรศ รัตนานิคม (2543: 144) ได้กล่าวว่าคำในภาษาอังกฤษทุกคำเมื่อปรากฏอยู่เดี่ยว ๆ จะมีการลงเสียงหนักพยางค์ใดพยางค์หนึ่งเสมอ และคำที่มีหลายพยางค์อาจมีการลงเสียงหนักมาก หนักรองและไม่ลงเสียงหนักในพยางค์ใดก็ได้ แต่คำในภาษาไทยส่วนมากจะลงเสียงหนักพยางค์สุดท้ายและคนไทยนิยมนำเอาวิธีการลงเสียงหนักพยางค์สุดท้ายไปใช้กับการออกเสียงคำในภาษาอังกฤษโดยไม่ตรวจสอบความถูกต้องจากพจนานุกรม ทำให้ออกเสียงผิดไปจากเสียงของเจ้าของภาษา และเนื่องจากการเน้นเสียงหนักเบาเป็นลักษณะทางภาษา ซึ่งไม่ปรากฏในภาษาญี่ปุ่น เพราะภาษาญี่ปุ่นมีลักษณะการออกเสียงเป็นแบบการขึ้นเสียงสูงต่ำ (Pitch Accent) ภาษาญี่ปุ่นจึงไม่น่าจะมีอิทธิพลต่อการเน้นเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษของผู้เรียน

3.5 จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางด้านทำนองเสียง ผู้เรียนทั้งสามกลุ่มมีข้อผิดพลาดในลักษณะเสียงขึ้นสูง (Rising) มากที่สุด เช่นประโยคดังต่อไปนี้ (2) Do you like (3) tulip? (2) Can you download it for (3) me? และ (2) What do you like to eat a hamburger or (3) chocolate? ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่จะออกเสียงประโยคเป็นแบบขึ้นสูงแล้วลงต่ำ (Rising – Falling) แต่ประโยคที่ผู้เรียนจะผิดมากที่สุดคือ ประโยค (2) What is your (3) problem? (1) เพราะผู้เรียนเห็นว่าเป็นประโยคคำถามจะต้องใช้การออกทำนองเสียงแบบขึ้นสูงแล้วลงต่ำจึงจะถูกต้อง จากการเก็บข้อมูลการออกเสียงของผู้เรียน สิ่งที่พบเห็นและเป็นประเด็นที่น่าสนใจก็คือ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง ออกเสียงประเภทขึ้นเสียงสูงแล้วลงต่ำผิดมากที่สุดถึงร้อยละ 14.29 เมื่อนำเทปบันทึกเสียงมาศึกษาข้อผิดพลาดก็พบว่า ผู้เรียนกลุ่มนี้พยายามออกทำนองเสียงของประโยคทุกประโยคให้เป็นลักษณะเสียงขึ้นสูงทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นประโยคบอกเล่า ประโยคคำสั่ง หรือประโยคปฏิเสธ เนื่องจากผู้เรียนนำมีความเข้าใจว่าการออกเสียงต้องใส่ทำนองเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษทุกครั้ง แต่ข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนผลิตขึ้นนี้ เกิดจากการออกเสียงสูงที่เกินความจำเป็น

3.6 นอกจากข้อผิดพลาดจะมีสาเหตุมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่และภาษาที่สามแล้ว อิทธิพลจากสภาพแวดล้อมหรือภาษาวัยรุ่นนั้นก็จะเป็นปัจจัยอีกอันหนึ่งที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียน สมบูรณ์ ธรรมลังกา (2551: ออนไลน์) ได้กล่าวสนับสนุนเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้อง การออกเสียงควบกล้ำไม่ชัดเจน การใช้ภาษาแสลงและการเอาภาษาไทยไปปนกับภาษาอื่น ๆ ของกลุ่มวัยรุ่นไทย ว่าเป็นการทำให้ภาษาไทยเกิดความผิดเพี้ยนและวิบัติ ดังนั้นจากสาเหตุนี้ จึงทำให้วัยรุ่นไทยปัจจุบันนิยมออกเสียงควบกล้ำให้เป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว เช่น คำว่า “ครับ” ออกเสียงเป็น “คับ” คำว่า “คุณครู” ออกเสียงเป็น “คุณกู” เป็นต้น โดยสาเหตุเกิดจากการลอกเลียนแบบอย่าง คำพูด และการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องจากต้นแบบที่ผิด และเป็นค่านิยมที่ผิด จึงส่งผลให้เกิดปัญหาต่อเนื่องมาถึงการออกเสียงควบกล้ำในภาษาอื่น ๆ ด้วย

3.7 เมื่อมองลึกลงไปถึงภาษาถิ่นของผู้เรียนแล้ว โครงสร้างในภาษาถิ่นก็มีอิทธิพลสำคัญที่ทำให้เกิดความสับสนในภาษาได้ ปวีณา กันทาดี (2548: ออนไลน์) ได้กล่าวไว้ในเอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง “ร เรือ” ไม่มีทาง สูญพันธุ์ เกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงควบกล้ำของเด็กไทยว่า เด็กได้รับอิทธิพลทางภาษาถิ่นเข้ามาเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การออกเสียง ร ไม่ชัดเจนได้ เช่น เด็กชาวดำและชาวอีสานแถบชายแดนประเทศกัมพูชา หรือแม้แต่ชาวเหนือและชาวอีสานส่วนใหญ่อาจจะได้รับอิทธิพลนี้จึงทำให้การออกเสียงเกิดข้อผิดพลาดได้

3.8 สาเหตุการออกเสียงผิดพลาดหลายครั้งนอกจากเกิดจากการออกเสียงผิดเนื่องจากได้รับอิทธิพลทางภาษาจากภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นแล้ว ในบางครั้งการไม่สามารถพูดคำศัพท์นั้น ๆ ออกมาได้ในทันทีก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่เกิดจากการเก็บข้อมูลครั้งนี้ เนื่องจากการเก็บข้อมูล

แบ่งขั้นตอนออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ การออกเสียงตามครู การออกเสียงด้วยตนเอง การออกเสียงจากการอ่านประโยค และการออกเสียงจากการตอบคำถาม สิ่งที่พบเห็นจากการเก็บข้อมูลคือ ผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงหรือตอบคำถามได้ในทันที สาเหตุหลักที่เกิดขึ้นจากการสอบถามผู้เรียนหลังจากทำการเก็บข้อมูลแล้ว คือ ผู้เรียนไม่สามารถนึกคำศัพท์ออกมาได้ เนื่องจากคลังคำศัพท์ในสมองถูกคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นมาแทนที่ เช่น ผู้เรียนเห็นภาพหิมะ แต่ไม่สามารถพูดคำศัพท์คำว่า snow ออกมาได้ทันที แต่นึกออกเพียงคำศัพท์ที่เป็นภาษาญี่ปุ่น คือคำว่า yuki ที่มีความหมายแปลว่า หิมะ หรือลักษณะเช่นเดียวกันนี้ คือคำศัพท์คำว่า shrimp, television, telephone เป็นต้น ผู้เรียนจะนึกออกแต่เพียงคำว่า [ebi], [tʰerebi] และ [kʰeitai]

3. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

1. สำหรับครูผู้สอนที่จะสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนไทยที่เรียนแผน การเรียนภาษาญี่ปุ่น เพื่อที่จะสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้รับการฝึกออกเสียงพยัญชนะและสระแต่ละตัวของภาษาอังกฤษเป็นประจำเพื่อให้ผู้เรียนไม่เกิดความสับสน โดยเน้นเสียงที่อาจได้รับอิทธิพลทางภาษาแม่และภาษาที่สามให้บ่อยขึ้น
2. หลังจากที่ได้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะทั้งพยัญชนะเดี่ยวพยางค์ต้น พยัญชนะควบกล้ำพยางค์ต้น พยัญชนะเดี่ยวพยางค์ท้าย สระเดี่ยว สระประสมสองเสียงและสระประสมสามเสียงจนเป็นที่พอใจแล้ว ก็ควรให้แบบฝึกการเน้นเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง เพื่อจะได้ออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากขึ้น
3. เมื่อผู้เรียนสามารถออกเสียงต่างๆ และเน้นเสียงหนักเบาในระดับคำได้แล้ว ครูผู้สอนควรฝึกการออกทำนองเสียงในระดับวลีและประโยค เพื่อให้การออกเสียงเป็นไปอย่างต่อเนื่องและเป็นธรรมชาติมากขึ้น โดยอาจนำเทปเสียงหรือซีดีภาพยนตร์ การ์ตูนมาใช้เป็นสื่อในการสอนการออกเสียง จะทำให้น่าสนใจและห้องเรียนมีชีวิตชีวามากขึ้นด้วย
4. ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมหรือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใกล้ชิดกับภาษาอังกฤษให้มากยิ่งขึ้น เพราะในขณะที่ภาษาที่หนึ่งและสามเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้และมีกิจกรรมรวมทั้งคาบเรียนมากกว่า ทำให้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนลดน้อยลง อีกทั้งยังทำให้เกิดการสับสนทางภาษา จึงจำเป็นจะต้องมีการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและมากกว่าเดิมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถแบ่งแยกภาษาแต่ละภาษาออกจากกันได้อย่างเป็นธรรมชาติ

4. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ ในเรื่องการออกเสียงพยัญชนะ สระ การเน้นเสียงหนักเบาและทำนองเสียง ดังนั้นจึงควรมีการวิจัยที่วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียน การพูด และไวยากรณ์ จะทำให้ทราบข้อผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นในด้านอื่น ๆ และสามารถหาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละกลุ่มได้หลากหลายขึ้น

2. การวิเคราะห์ครั้งนี้วิเคราะห์จากกลุ่มผู้เรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งผลวิเคราะห์ที่ได้ทำให้ทราบว่าความรู้ของกลุ่มผู้เรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นมาแล้วสามปีมีผลกระทบต่อภาษาอังกฤษของผู้เรียน ดังนั้นจึงควรมีการวิจัยวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงของผู้เรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 เพื่อจะได้้นำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบกับว่าเหมือนหรือแตกต่างกับผู้เรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างไร

3. นอกจากเก็บข้อมูลนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเรียนภาษาที่สามเพียงสามปี การศึกษากลุ่มผู้เรียนที่ศึกษาภาษาที่สามมากกว่า 3 ปี เช่น นักศึกษามหาวิทยาลัย พนักงานบริษัทญี่ปุ่น หรือผู้ที่เคยไปศึกษาที่ประเทศญี่ปุ่น น่าจะได้รับผลของข้อผิดพลาดทางภาษาที่ชัดเจนขึ้น เพราะยังมีการป้อนข้อมูลทางภาษาใหม่เข้าไปแทนที่ภาษาเดิมมากเท่าใด ก็ยังทำให้มีโอกาสเกิดข้อผิดพลาดมากขึ้นเท่านั้น

4. การวิเคราะห์สาเหตุและอิทธิพลทางภาษาในงานวิจัยนี้ใช้ภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นเป็นตัวแปรที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงควรมีการวิเคราะห์สาเหตุและอิทธิพลทางภาษาของภาษาอื่นด้วย เช่น ภาษาถิ่น ภาษาวัยรุ่น ภาษาต่างประเทศอื่น ๆ หรือภาษาแสลง เพื่อจะได้ข้อมูลของผู้เรียนแต่ละกลุ่มว่า ปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนกลุ่มนั้น ๆ เกิดจากสาเหตุและอิทธิพลของภาษาใด

5. การวิเคราะห์ความสามารถทางภาษาของผู้เรียน เป็นการกำหนดปัจจัยที่อาจจะมีผลต่อการผลิตข้อผิดพลาดในการออกเสียง แต่งานวิจัยนี้ยังไม่ได้มองลึกลงไปว่าเด็กที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษจะมีผลการเรียนเฉลี่ยในวิชาภาษาญี่ปุ่นอย่างไร ดังนั้นจึงควรมีการแบ่งกลุ่มผู้เรียนโดยใช้ผลการเรียนเฉลี่ยในวิชาที่ต้องการศึกษาอิทธิพลด้วย เช่น ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี ภาษาฝรั่งเศส เพื่อดูว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาดังกล่าวในระดับสูง มีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากหรือน้อยเพียงใด